

Arrest

nr. 51 536 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 23 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 september 2010 om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. RUELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 3 januari 2007 een asielaanvraag in. Op 24 januari 2007 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die op 19 april 2007 een bevestigende beslissing neemt tot weigering van verblijf. Verzoeker dient op 16 mei 2007 een vordering tot schorsing en nietigverklaring in van deze beslissing bij de Raad van State. Deze vordering is nog hangende.

Op 30 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 10 februari 2009 neemt de

gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 10 maart 2009 aan verzoeker ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 28 oktober 2009 doet verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 25 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 10 september 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 september 2010 betreft de bestreden beslissing en luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van de beslissing van 25-08-2010 door (1) (2)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid

Wordt aan (...) het bevel gegeven om uiterlijk op 10/10/10 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van (...).

"REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig art.6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7,alinea 1,2° van de wet van 15.12.1980).

° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing "niet onvankelijk (weigering van verblijf)" door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 20.4.2007, hem betekend op 23.4.2007.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 24.01.2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder voert in zijn nota aan dat verzoeker geen belang heeft bij het door hem ingediende beroep. Verweerder wijst erop dat verzoeker reeds op 24 januari 2007 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en dit negeerde. Na een eventuele nietigverklaring van het *in casu* bestreden bevel, moet een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis wordt gebracht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat tegen verzoeker o.a. een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 24 januari 2007 en op 10 maart 2009. Uit het administratief dossier blijkt dat er nog een beroep bij de Raad van State hangende is tegen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verwijzend naar de bespreking hieronder stelt de Raad vast dat een beroep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft. Daarenboven heeft verzoeker binnen de geldige beroepstermijn geen beroep ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 maart 2009 zodat dit bevel definitief en principieel uitvoerbaar is geworden. De uitvoerbaarheid van dit bevel van 10 maart 2009 staat los van het thans bestreden bevel van 10 september 2010.

Bijgevolg zal de eventuele nietigverklaring van het thans aangevochten bevel de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigen en voor hem geen nut opleveren omdat de verwerende partij nog steeds het voormelde bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774; RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

In een eerste onderdeel van het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht. Verzoeker is de mening toegedaan dat de motivering van de bestreden beslissing *in casu* ontoereikend is en dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt, nu in de beslissing wordt vermeld dat zij wordt genomen in uitvoering van de beslissing van 25 augustus 2010. Verzoeker betoogt dat noch de inhoud van deze beslissing wordt vermeld in de bestreden beslissing, noch werd deze beslissing van 25 augustus 2010 aan hem ter kennis gebracht, zodat hij de inhoud er niet van kan kennen en niet kan weten waarop de bestreden beslissing wordt gebaseerd. Ten tweede meent verzoeker dat de motivering ontoereikend is, nu deze enkel steunt op artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verzoeker wijst op zijn verzoek tot opschorting en het beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State, dat werd behandeld op de zitting van 2 juni 2010 maar waarin nog geen beslissing werd genomen, zodat zijn asielprocedure nog niet beëindigd is. Tevens wijst hij ook op zijn verzoek tot machtiging van verblijf dat hij op 28 oktober 2009 indiende. Hij stelt in afwachting van het resultaat van deze lopende procedures het grondgebied niet verlaten te hebben.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat hij de inhoud van de beslissing van 25 augustus 2010 niet kent. De inhoud van de beslissing wordt niet opgenomen in de motieven, doch de Raad stelt vast dat dit niet nodig is nu uit het administratief dossier blijkt dat deze beslissing hem op 10 september 2010 ter kennis werd gebracht. Verzoeker ondertekende de bestreden beslissing die in eerste instantie de beslissing betreft waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 oktober 2009 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en waarbij aan de burgemeester opdracht wordt gegeven door middel van een bijlage 13 aan betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving. Vervolgens worden de redenen van de maatregel vermeld, die identiek zijn aan de motieven van de bestreden beslissing. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker wel degelijk kennis had van de beslissing van 25 augustus 2010 en geen beroep instelde tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen binnen de wettelijk voorziene beroepstermijn. Bijgevolg blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 oktober 2009 niet meer hangende was op het ogenblik van de bestreden beslissing en dat verzoeker kennis had van de beslissing van 25 augustus 2010 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en in uitvoering waarvan de *in casu* bestreden beslissing werd genomen.

Waar verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring heeft ingediend bij de Raad van State tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, zodat zijn asielaanvraag nog steeds hangende is, wijst de Raad erop dat de nog hangende procedure bij de Raad van State in het kader van de asielaanvraag geen deel uitmaakt van de asielprocedure en het instellen van een beroep tegen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de Raad van State geen schorsende werking heeft ten aanzien van eventuele verwijderingsmaatregelen. De overheid kan er alleszins niet toe verplicht worden het resultaat ervan af te wachten alvorens verder beslissingen te nemen (RvS 29 maart 2005, nr. 142.689, RvS 4 januari 2006, nr. 153.232, RvS 18 juli 2003, nr. 121 787). Bovendien belet de omstandigheid dat verzoeker eventueel van het grondgebied wordt verwijderd, hem niet zijn beroep bij de Raad van State verder te zetten. Verzoeker is niet verplicht persoonlijk te verschijnen voor de Raad van State (RvS 3 mei 2006, nr.158.213). Verzoekers uiteenzetting aangaande de vermeende schending van artikel 14 van de gecoördineerde wetten van de Raad van State en de materiële motiveringsplicht, doet dan ook geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

In een tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat hij al die tijd ongemoeid werd gelaten, zodat het niet redelijk voor komt om verzoeker nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Hij wijst er nogmaals op dat hij drie jaar wacht op een afhandeling van zijn beroep bij de Raad van State en wijst op een algemeen gedoogbeleid, gelet op de lange behandelingsduur van de aanvragen wat ook in hoofde van verzoeker geldt. Dit blijkt ook uit het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 januari 2007 nog niet tot uitvoering werd gebracht. Het is dan ook aannemelijk dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel en dat het hem redelijk voorkomt hem ook nu verder ongemoeid te laten.

De Raad stelt vast dat verzoeker vooreerst de motieven van het bestreden bevel niet betwist, met name dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. Aangaande het nog hangende beroep bij de Raad van State kan worden volstaan met een verwijzing naar bovenstaande bespreking. Verzoeker spreekt van een gedoogbeleid, doch beperkt zich tot een blote bewering. Hij meent dat dit zou blijken uit het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 januari 2007 nog niet tot uitvoering werd gebracht. De Raad wijst erop dat verweerder terecht stelt in zijn nota dat het in de eerste plaats aan verzoeker zelf is om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont hiermee geenszins een gedoogbeleid aan, noch dat het bevel om het grondgebied te verlaten op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen. Verzoekers betoog doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

In een derde onderdeel meent verzoeker dat zijn rechten van verdediging en artikel 6 van het EVRM zijn geschonden. Hij verwijst hiervoor naar het feit dat de beslissing in uitvoering waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven niet aan hem werd betekend zodat hij van de inhoud geen kennis heeft kunnen nemen en op het feit dat de beslissing van de Raad van State over de asielprocedure van verzoeker nog niet is tussengekomen, zodat de asielprocedure nog niet werd beëindigd.

De Raad stelt vast dat op beide punten reeds uitvoerig werd ingegaan zodat kan worden volstaan met een verwijzing naar bovenstaande bespreking. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van de rechten van verdediging en van artikel 6 van het EVRM, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat, daargelaten de vraag of dit onderdeel van het middel ontvankelijk is, de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk zijn, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Met betrekking tot artikel 6 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel geldt in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en dat het vreemdelingenrecht een politiek recht is. Het betoog van verzoeker waarbij hij de vermeende schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM en de rechten van verdediging doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie tot onontvankelijkheid van het beroep wordt aangenomen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN